

ГЛАВА LXIV.

МАРӨА И МАРІЯ.

Като отивалъ въ Іерусалимъ на празникъ Пасхъ, Іисусъ Христосъ ся запрѣлъ въ едно село. Тамъ една благочестива жена, по имя Марөа, Го пріела въ кѣщѣ-тѣ си; тя имала сестрѣ, нарицаемѣ Маріѣ, и братъ Лазаръ. Кога дошълъ Спаситель въ кѣщѣ имъ, Маріа сѣднѣла при позѣ-тѣ Му и слушала Негово-то поученіе. Марөа ся грижила и всякакъ ся стараяла да угости Іисуса Христа. Най-послѣ, пристѣпила до Іисуса Христа и казала съ неудовольствіе: „Господи, не забѣлѣжавашъ ли, че сестра ми мя остави единъ самъ да ти служѣ? Речи ѱ да ми помогне.“ — Марөо, Марөо!“ отговорилъ Господь, „ты ся грижишь за много, а по-тѣбно е само едно. Маріа е избрала за себе подобрѣ-тѣ часть, която никога нѣма да ся отиме отъ неѣ.“

ГЛАВА LXV.

ВОСКРЕСЕНІЕ ЛАЗАРЕВО.

Село-то, гдѣ живѣяли Лазаръ и сестры-тѣ му, Марөа и Маріа, ся наричало Вифанія. Лазаръ, когото Іисусъ Христосъ твърдѣ обычалъ, заболѣлъ злѣ. И двѣ-тѣ сестры побѣрзали да увѣдомятъ Спасителя, че е боленъ братъ имъ. Тѣ зарѣчали да кажатъ Господу: „оний, когото Ты обычашъ, е боленъ.“

Кога чулъ това, Іисусъ Христосъ казалъ: „тая болестъ не е на смърть, но за славѣ Божіѣ. Между това, Той простоялъ още два дни на онова мѣсто, гдѣто ся намиралъ, кога ся научилъ, че е боленъ Лазаръ; това было въ Галилеѣ, далече отъ Вифаніѣ. Послѣ Господь казалъ на ученицы-тѣ си: „да идемъ пакъ во Іудеѣ.“ — „Учителю!“ говорили ученицы-тѣ, „Іудеи-тѣ искахъ да Тя убіѣтъ съ камане, а Ты пакъ отивашъ тамо!“